НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

8 - 14 червня 2004
№ 21 (32)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

СТУДЕНТИ КИНУЛИ ВИКЛИК ВЛАДІ

2 червня 2004 р. студенти вузів Сум, Вінниці, Чернігова приїхали до Києва відстоювати свої права. Нинішня політика влади ведеться не в інтересах молоді. Зібравшись біля Червоного корпусу Національного університету ім. Т.Шевченка, студентська колона із прапорами блоку „Наша Україна”, гаслами “Геть руки від студентів!” та іншими рушила до Верховної Ради та Кабміну. Серед пред’явлених урядовцям вимог такі: поповнити бюджет України 10-ма схованими мільярдами гривень; підвищити стипендії до 180-ти гривень; скасувати відсотки за проживання в гуртожитку; припинити політичні утиски студентів, припинити бездумні експерименти щодо злиття університетів. У Сумах прийнято рішення про утворення єдиного Сумського національного університету на базі кількох ВНЗ без урахування думки студентства, громадськості міста. Це, на думку студентів, призведе до ліквідування ряду існуючих наукових шкіл, занепаду матеріально-технічної бази, руйнуванню напрацьованих систем, втрати традицій та кадрів. Студенти заявили, що вдадуться до рішучих дій:”Ми-патріоти Украіни, і будемо боротися за своє сьогодення та за своє майбутнє!”

Це майбутнє, як засвідчили прапори, які студенти пронесли Києвом, вони пов’язують з Віктором Ющенком як майбутнім Президентом України.

Яринка Михальонок,
студентка НаУКМА

ТІЛЬКИ ЦИФРИ

Лідирує Ющенко

Згідно з результатами всеукраїнського опитування, проведеного 19-25 травня 2004 р. на замовлення Інституту політики, якби вибори Президента України відбувалися зараз, то за Віктора Ющенка готові проголосувати 26%. Друге місце посідає Віктор Янукович (16%). Третє місце - Петро Симоненко (10%).

Українці не повірили, що Януковича посадили незаконно

Після кампанії у ЗМІ щодо судимостей Віктора Януковича, ставлення до нього як до кандидата в президенти погіршилось у 31,4% опитаних киян. При цьому 24,5% респондентів вперше дізнались про судимості Януковича протягом останнього місяця, 53,9% - знали про них і раніше, а 20,9% - уперше чують про судимості прем’єра.

Повідомленням ЗМІ про те, що обидва рази Янукович був засуджений необґрунтовано повірили 15,3%, не повірили - 42,1%, важко відповісти - 42,6%.

В іншому опитуванні 61,8% підтримали ухвалення закону, відповідно до якого Президентом України не може бути людина, яка в минулому була засуджена за скоєння кримінальних злочинів, навіть якщо судимості були зняті. Це дані соціологічного опитування, проведеного Центром імені Разумкова.

ЗАХИСТІМО “УКРАЇНУ МОЛОДУ”!

Конгрес Українських Націоналістів прийняв заяву з приводу судового переслідування “України молодої” з боку редактора газети “Антена” В. Воротніка та колишнього юриста Інституту масової інформації М. Сабур, які, прикриваючись наміром встановити істину, вимагають закрити рахунки газети і стягнути 10 тис. гривень з редакції.

Конгрес переконаний, що судовий позов до видання, яке доволяє собі говорити правду напередодні президентських виборів, свідомо сфабрикований керівником адміністрації президента В.Медведчуком.

Після тиску на газету “Сільські вісті”, інші опозиційні видання – це черговий злочинний крок влади в експансії інформаційного простору України й наступу на права та свободи її громадян.

КУН заявив про всебічну підтримку “України молодої” та закликав усі опозиційні сили стати на захист цієї газети .

Конгрес-інформ

СВОБОДУ СЛОВУ!

ЗВЕРНЕННЯ

Де у Львові спорудимо пам'ятник Степанові Бандері?

Шановні патріоти!

Степан Бандера - це уособлення національно-визвольної боротьби українського народу за свободу і незалежність Вітчизни. Місце для пам'ятника і сам пам'ятник повинні відповідати величі цієї людини.

Отож пам'ятник має бути споруджений в центрі Львова, перед оперним театром, на місці викинутого нами, членами ОУН, пам'ятника катові українського народу - Лєніну.

Однак міська влада ухиляється. Мотив відмови: тут намічено збудувати міський фонтан, вже розроблено кошторис (депутат міськради Кравців)... Щоб у спеку відпочивали "трудящі" і ... купалися міські горобці. Свій опір міська влада мотивує і тим, що, мовляв, місце для пам'ятника С. Бандері виділено на площі Кропивницького. Але ж це околиця Львова, а не його центр.

Чому комуністи не поставили пам'ятник Лєніну на площі Кропивницького? Бо їхні архітектори, скульптори, художники відчували її невідповідність для цього. А "шановна" влада Львова хоче саме туди запроторити пам'ятник С. Бандері.

Поблизу цієї площі - інтенсивний рух транспорту: зупинки трамваїв, маршруток, тролейбусів, автобусів, базар і безліч "торгових точок". Якщо тут побудувати пам'ятник, то місцевість доведеться "впорядковувати", а це робочі місця і прибуток до міського бюджету.

Викликає подив і обурення: комуністи могли побудувати в центрі Львова пам'ятник своєму символу, а чиновники суверенної України в аналогічній ситуації - ухиляються. Комуністи захищали свій СРСР, якому вірно служили, чого не скажеш про деяких наших горедепутатів українців, котрі стали слугами комуністів і чужинців.

Можна погодитись на компромісний варіант - побудувати пам'ятник Степанові Бандері в зоні колишнього музею Леніна, а сам будинок передати під музей історії ОУН.

І ще одна пропозиція. Польща свого часу намагалася якнайбільше понаставляти своїх символів на загарбаних українських землях. Одним з таких символів окупації України є пам'ятник Адаму Міцкевичу у Львові. То з якої речі він і далі має дисонансувати в нашому місті? Після війни поляки забрали зі Львова пам'ятник своєму королю Яну Собєцькому III (він їхав на коні по алеї, що веде до оперного театру). Отож хай заберуть і свого, за оцінкою Івана Франка, "поета зради", валенродиста, "короля польської поезії" А. Міцкевича. Це вмотивоване місце для пам'ятника Степану Бандері, і неподалік пам'ятника Тарасові Шевченку.

Щодо скульптурного вирішення – це має бути фігура на повний зріст, висота фундаменту 1 - 1,2 м. Біля пам'ятника поставити (емітований під березу) хрест як пам'ять про замучених, розстріляних, знищених ворогами борців за волю України. З одного боку пам'ятника - прапор ОУН (червоно-чорний), з іншої - національний прапор (синьо-жовтий). Посередині - Тризуб і напис: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї".

Закінчуючи своє звернення до вас, шановні краяни, закликаю всіх: не бійтеся постояти за правду! Ми - на своїй землі. Підтримайте нас в нашій святій боротьбі! Чекаю на ваші листи з пропозиціями та зауваженнями. Великий символ боротьби за волю України вартий того.

Йосиф Гладкий (Морозенко),
хорунжий УПА,
особистий радист Чупринки.
Львів, 79014, вул. Втіха, 40;
тел. 71-25-16

УКРАЇНУ НИЩАТЬ НА ЗЛЕТІ

13-й рік незалежного існування нашої держави став справді нещасливим: Україна втратила реальну незалежність, зберігаючи лише її формальні ознаки.

Поставивши свою економіку під тотальний контроль Москви в системі ЄЕП, нинішні керівники України фактично втратили важелі впливу не лише на визначення головних питань господарського життя, але й знову перетворили державу на „молодшого брата" в політичному відношенні. Нині державою керують невігласи, які погано вчилися в партійних школах, через те не засвоїли, хоча й марксистську, але цілком правильну формулу: «Політика – концентроване вираження економіки». Якщо Москва контролюватиме всю нашу економіку, то які ж уламки незалежності залишаться від нашої політики? ЄЕП стає символом нищення української нації, відновлення влади відсталої, дикої і жорстокої азіатської імперії, що не може існувати без придушення всього неросійського і без деспота на чолі цієї країни. 11% росіян вже хочуть, щоб в їхніх містах було встановлено пам'ятники Путіну. За життя. Сидячи в злиднях, безправ'ї, мільйони росіян мріють про „визволення" інших держав і народів, про надання „інтернаціональної допомоги" за афганським зразком, а переможцем конкурсу шкільних творів у Москві став нещодавно хлопчик з міста Брянськ, що закликав створювати партизанські загони для „захисту росіян" на теренах колишніх радянських республік.

ЄЕП критично важливий для Росії, бо це одна з останніх можливостей призупинити розпад ядра імперії, використати українців, білорусів і казахів, вичавивши з них все, що можна. Ми вже відчули скільки коштує Україні штучна, вкрай заполітизована Москвою енергетична залежність від Росії. ЄЕП дає можливість Москві перетворити сусідні незалежні держави на свої протекторати з маріонетковими проросійськими режимами на чолі, що служитимуть не своєму народові, а Кремлю. Росія поспішає з ЄЕП, бо ще кілька років, і Україна унезалежниться від неї остаточно і без вороття. Вони й не приховують розуміння цієї неприємної для них перспективи.

Російська „Нєзавісімая газета" 24 травня написала: «Об'єднання чотирьох країн – остання можливість для Росії зберегти свій вплив на пострадянському просторі. Високопосадовий урядовець Білого дому не став приховувати побоювань щодо того, що незабаром об'єднати колишні республіки Радянського Союзу буде неможливо: «Для того, щоб зробити четвірку, ми маємо максимум три-п'ять років. Зараз або ніколи». За цей час має бути створено наднаціональний орган, якому країни-учасниці ЄЕП – делегують частину своїх повноважень, і розроблено законодавчу базу четвірки».

До речі, всупереч облудним заявам головного російського гравця в українській (?) команді віце-прем'єра Азарова, мовляв, йдеться лише про зону вільної торгівлі, насправді йдеться про іншу „зону". Москва вже вимагає створення „конституції ЄЕП" і стверджує, що Україні не вдасться підписувати лише те, що їй подобається. Нічого доброго ЄЕП Україні не дасть, як не дала зловісна Переяславська Рада.

Звичайно, капітулянти з Банкової спекулюють на настроях певної частини нашого народу, яка ніяк не хоче зрозуміти, в якому технічному пристрої знаходиться безплатний сир. Тим більше, що навіть його вже не обіцяють в найближчій перспективі, може, колись, коли пастка остаточно спіймає жертву... Були вже часи, коли мільйони наших селян купилися на солодкі обіцянки більшовиків: «Землю – селянам, заводи – робітникам, воду – матросам», і вичікували гарного комуністичного життя, замість того, щоб послати своїх синів до війська Петлюри. І дочекалися. Голодомору. Але ще не вмерла Україна, поки є ми, українці, поки є наш народ, його сила і воля. Народ переможе, а політичні пігмеї, що зраджують його, відповідатимуть і перед Божим, і перед людським судом.

Мирослав Плай

НА ЧЕРЗІ – НОВИЙ 37-Й РІК?

Імовірно, в Україні невдовзі під кожним ліжком будуть шукати іноземних шпигунів та "агентів впливу". Розквіт цих пошуків припаде на час президентських виборів. Такі висновки самі напрошуються після ознайомлення із попереднім звітом тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України на чолі з комуністом Валерієм Мішурою, яка займалася вивченням закордонного втручання в українську політику через недержавні організації і оприлюднила свої висновки 21 травня.

Узагалі-то, звіту насправді бути не могло, бо, як визнав голова комісії, вона жодного разу не збиралася у достатній для кворуму кількості. Але звіт відбувся. Бо головуючий, перший віце-спікер Адам Мартинюк, теж комуніст, так вирішив. Ось так у нас дотримуються комуністи і більшовики законів. Але навіщо ті закони, коли ще Ленін говорив: кожен комуніст має бути чекістом. Так званий попередній звіт був зроблений, на думку депутатів від опозиції, у кращих традиціях совєтського сексотства, коли кожен противник чинної в Україні влади був записаний у дійсні чи потенційні агенти ЦРУ. Отже, цитую фрагменти звіту: "...Недержавні організації (скорочено НДО) всмоктують до себе інтелектуалів і перетворюють їх на непогано оплачуваних агентів впливу - пропагандистів і апологетів західної демократії. Зарубіжні ж менеджери НДО є повністю політичними діячами, які займаються політикою нового типу, підозріло нагадуючи вербовку недавнього минулого... Навіть поверховий аналіз свідчить, що діяльність НДО, яка фінансується з-за кордону, дає можливість проводити так звану легальну розвідку із відкритих джерел.

За словами депутата Мішури, головний сенс і зміст діяльності недержавних організацій – це створення в Україні інфраструктури й атмосфери, що сприяє успішному проведенню ідеологічної обробки населення у вигідному "грантодавачам" напрямку. А Джордж Сорос, який вклав у НДО України чимало коштів, за словами глави слідчої комісії, прямо здає "організації, які діють на території України, іноземним спецслужбам".

Керівник Фонду "Відродження" Євген Бистрицький зреагував на виступ голови парламентської слідчої комісії миттєво. Він тицьнув депутата-комуніста писком в елементарне нерозуміння ним сутності громадянського суспільства: "У цьому звіті передумовою аналізу діяльності організацій, які отримують гранти з іноземних джерел, є ототожнення країни з державою та суспільства з державою... Суспільство, якщо воно структуроване та розвинене, формується як громадянське суспільство. Це означає, що низка організацій чи спільнот людей мусять і повинні впливати та втручатися у справи держави з точки зору підзвітності щодо відповідальності органів влади й того, що вони діють. З огляду на це, в цьому звіті робиться принципова методологічна помилка, коли йдеться про втручання або вплив недержавних організацій для того, щоб держава працювала прозоро, відповідально та підзвітно загальнолюдським цінностям і прав людини, затверджених у Конвенції прав людини ООН. Це з прокомуністичної точки зору трактується як втручання у справи країни. Але це нормальний контроль суспільства за державою".

Найцікавіше у цьому те, що так переймається національною безпекою України та бореться з іноземним впливом на політичні процеси в ній високопоставлений функціонер Комуністичної партії України, яка є складовою централізованої наддержавної структури під назвою СКП-КПСС зі штабквартирою у Москві.

Віктор Стриж

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Доброго здоров'я, пане редакторе!

Не дивлюся наше (наше?) телебачення, бо з огляду на поважний вік мушу шанувати здоров'я. Але зробив виняток для "Євробачення" - хотів побачити перемогу співачки, яка виконує не безликі інтернаціональні крикоспіви, що нагадують генетично модифіковані ерзацпродукти, а справжню українську пісню, та ще й з нашими карпатськими мотивами. Натурпродукт! Добре, що й глобалізована Європа ще остаточно не втратила смаку та належно це оцінила. Українська пісня допоможе їй повернутися і до власних етноестетичних вартостей.

Дивився я і коли Руслану нагороджував та обдарував поцілунками Президент. Телеглядачі звернули увагу на поведінку його асистентів Табачника і Медведчука. Стояли на церемонії з виразом обличчя, як у почесної варти коло покійника. Мовляв, у носі ми мали ваше свято. Особливо адміністратор виглядав, ніби йому повідомили, що Дмитро Чобіт випустив нове, доповнене, видання книжки "Нарцис. Штрихи до політичного портрета Віктора Медведчука", або ж у нього була нестравність шлунка. А як виступала Руслана, вони, демонстративно її ігноруючи, про щось між собою балакали. І тільки, коли вона палко сказала: "Я горда тим, що я українка!" - Табачник засміявся на всі зуби. Оператор не показав, чи це Медведчук сказав йому щось смішне, чи він – Медведчукові і сміявся з власного дотепу.

Пане редакторе! Гадаю, що Ви були акредитовані на цій церемонії і бачили, що спричинило сміх Табачника. Моїм односельцям це дуже цікаво, і вони просили, щоб я у Вас про це довідався. Можливо, Ви чули і якою мовою перемовлялися царедворці. Я й сам хотів би все це знати. Бо один наш аналітик - колишній шофер голови колгоспу, який добре розуміється на поведінці начальства, прокоментував цю сцену: "Ото бачите, як вони ставляться до української культури, їм на неї глибоко начхати. І Руслану з її перемогою вони мають у задній кишені. Звичайно, якби на них дивився Кучма, то вони так нахабно не поводилися б. Але Кучма дивився на Руслану." Шофера підтримав спец з виробництва віників - учитель фізкультури: "Ця сцена - наочна ілюстрація ставлення високопосадових чиновників до своїх службових обов'язків". Що говорили інші мої односельці, написати не можу, бо такі слова в порядній пресі не друкують. А крім того, не хочу нашкодити тим працівникам телебачення, які все це показали. Хоча, як вони могли не показати головного гуманітарія і головного адміністратора України, та ще й на тлі Президента? Біда журналістам, та й годі. Неспроста ж у них найкоротший вік з усіх інтелігентів. Бережіть себе!

З пошануванням

Гринь Волохатий

МОСКВА АГІТУЄ ЗА ЯНУКОВИЧА

В Україні видається ціла низка газет з дивними назвами: «Известия в Украине», «Комсомольская правда в Украине», «Московский комсомолец в Украине», «Аргументы и факты в Украине», «Труд в Украине». Себто газети на 99% суто російські. Але мають ще й невеличку редакцію, форпост у Києві. Робиться це для того, щоб полегшити собі проникнення на газетний ринок нашої країни і мати право обговорювати наші внутрішні справи та брати в них участь на рівних правах з українськими виданнями. І, ясна річ, активно впливати на політичну ситуацію в Україні.

У травні названі газети почали рекламувати діяльність Віктора Януковича, відверто пропонуючи його як найкращого майбутнього Президента України. То не така легка справа, бо Януковичу та його уряду поки що похвалитися нічим. Економічне «зростання» існує лише на папері, а політично дії прем'єра вельми незграбні. Виправдати їх він намагається за допомогою дешевої демагогії. Наприклад, нещодавно Янукович заявив, що питання з нафтопроводом Одеса-Броди-Гданськ «не варто політизувати». Кожен, хто знайомий з мовою Кучмостану, знає, що це означає. Янукович збирається передати цей нафтопровід, покликаний зменшити енергетичну залежність України від Росії, тим-таки російським нафтовим компаніям, які вже встигли спровокувати шалене зростання цін на бензин на українських автозаправках. А як же може бути інакше, якщо з 10 нафтопереробних заводів, що працюють на нашій території, жоден не належить Україні? Люди, що керують країною і допустили ситуацію цілковитої залежності держави, є злочинцями і державними зрадниками. Отже, Янукович прагне купити собі президентське крісло за рахунок здачі Росії енергетичної незалежності України. А там один крок і до політичної...

В одному зі своїх виступів Янукович зронив фразу, що, мовляв, ми й самі можемо існувати без усякої Європи. В реальних умовах сучасного світу це означає: з Росією та під її керівництвом.

Після цього всі вищеназвані російські газети „в Украине" почали всіляко доводити, що в об'єднаній Європі геть усе погано, а в Росії – добре. Для прикладу наводять «жахи», пов'язані зі вступом до Європейського союзу, що відбуваються в сусідній Польщі. Але того не врахували московські агітатори, що українці, насамперед з Галичини і Волині, добре знають ситуацію в Польщі. І можуть її зіставити з тим, що відбувається десь там у Челябінську чи Іваново. Польща розвивається і це помітно. Поляки не вдоволені своїм життям, але вони порівнюють його з життям німців, австрійців, французів. А що в Росії? Злидні, алкоголізм, кримінальний „бєспрєдєл", культ особи Путіна.

Ті, хто штовхає Україну на схід, крадуть нормальну долю в мільйонів українців. Вважаючи нас невиліковними ідіотами, вони наводять такий аргумент: в останні 5 років нові країни – члени Європейського союзу показують економічне зростання на рівні 3%, а колишні республіки СРСР аж 7%. Розчулює те, що в цей список „суперуспішних" країн потрапили Таджикистан і Киргизія. Справді, де вже Чехії та Угорщині за рівнем економіки до таких лідерів! Як куцому до зайця... Наше так зване „зростання" імені Януковича-Кучми-Медведчука відбувається за рахунок надексплуатації робітників і селян, економії на їхніх зарплатах, медичному обслуговуванні, пенсіях і соціальних виплатах. „Зростання" відбувається завдяки нашим злидням, всі його плоди з'їдають олігархи та бюрократія. А в тій-таки Польщі, Угорщині, Чехії – таке є неможливим, бо ніхто не дозволить в ім'я паперового „зростання" економіки грабувати народ. Ось чому вони з їхніми 3% зростання живуть в 10 разів краще, ніж ми з 7%. Насамкінець, московські нахаби і пройдисвіти з газети „Известия в Украине" рекомендують нам Януковича, бо, як вони стверджують, «... втілення в життя ЄЕП стане хорошим стартовим майданчиком для ведення виборчої кампанії. Адже результати діяльності Януковича кожен українець відчуває у своїй власній кишені, а це – найкращий вид агітації».

Отже, любі українці, ви відчули, як ваші кишені вже переповнені гривнями? Дякуйте за це Януковичу та його московським агітаторам.

Богдан Степовий

КОМУ СВЯТО, А КОМУ СЛЬОЗИ

Газета "Киевский регион" як одне з численних видань п'ятої російської колони в Україні не тільки виходить російською мовою, а й регулярно отруює свідомість українців російським шовінізмом.

Ця газета від 3-9 травня щедро заповнена публікаціями, присвяченими возвеличенню московських „визволителів" України. Нашими справжніми визволителями керували не сталіни та жукови, а Степан Бандера і Роман Шухевич, під чиїм керівництвом справді героїчна УПА понад 10 років самовіддано боролася з цими лжевизволителями.

Імперську ідеологію можна порівняти з греблею, якій смертельно небезпечна щонайменша тріщинка в її твердині. Те ж саме на наших очах відбувається з концепцією "визвольного" характеру дій сталінських армій на території України. Всяка правдива інформація про ті події - то чергова тріщина в імперській греблі.

Аж дві сторінки відвів "Киевский регион" прапорам перемоги, зокрема давній плутанині з приводу того, хто ж першим підняв той прапор над рейхстагом. Як відомо, тих прапорів було виготовлено і вручено учасникам штурму аж дев'ять. Оскільки наступ вівся з різних боків, то на дах рейхстагу одночасно піднімалося кілька переможців. Суперечку можна було б легко розв'язати, однаково нагородивши всіх, бо в штурмі брали участь представники різних національностей. Та в тому то й справа, що ідеологія Москви була інтернаціональною тільки на словах. На ділі ж тон у всьому задавав російський шовінізм. Щоправда, з грузинським акцентом з огляду на національність „батька народів". Тож героями, що першими підняли прапор над рейхстагом, були визнані росіянин Єгоров та грузин Кантарія. Показовий і такий факт. Під час здійснення того подвигу не дуже міцних фізично Єгорова і Кантарію витягнув на дах рейхстагу по-козацькому дужий українець Олексій Берест. Ім'я його теж було внесене до списку на присвоєння звання героя. Та його, як українця, викреслив Жуков. Після війни Береста було безпідставно кинуто до в'язниці...

Доля Олексія Береста - типова для всіх українців, яким перемога над гітлеризмом принесла тільки ще інтенсивніший колоніальний визиск, нові знущання і тортури. А якийсь пенсіонер Генріх Прокопенко в тому ж числі „Киевского региона" обурюється з приводу того, що в Дніпровському районі Києва на території парку Перемоги, йде торгівля не лише предметами старовини, а й орденами та медалями. Український народ уже давно ставиться до совєтських нагород, як до нікчемних брязкалець, за допомогою яких імперія імітувала вдячність і повагу до своїх рабів.

Привертає увагу і лист Петра Терлецького з Рудого Села на Київщині. Він наївно скаржиться на те, що йому і чоловікам його покоління, "от нашего общего большого праздника достанутся, как и всегда, лиш слезы".

Помиляєтеся, пане Петре: не наша то перемога, не наше свято! І голодомор 33-го року, який Ви пережили, і повоєнна каторжна робота за нікчемні копійки, і Ваша старість незахищена і незабезпечена - то все наслідок того "праздника".

Посол так званої Російської Федерації в Україні Віктор Черномирдін зі сторінок „Киевского региона" заявляє: "Чернобыль - наша общая боль". Лукаві слова! Якби біль був справді спільним, Росія по-братськи ділилася б з Україною своїми багатствами, які, до речі, вона накопичила, нещадно експлуатуючи наш народ. На ділі ж вона з нами не тільки не ділиться, а й навіть не розплачується за експлуатацію нашого наземного, водного і повітряного простору в своїх стратегічних цілях.

Як про свою велику перемогу трублять наймити Москви про те, що промосковська більшість у Верховній Раді України ратифікувала так звану Угоду про ЄЕП. В публікації "Орієнтир – ЄЕП!" читаємо злісний випад проти українських націоналістів: „Ведь большинство сторонников "Нашей Украины" и БЮТ - среди националистов, которые не приемлют любые формы отношений с Россией, даже во вред себе». Так брехати вмів ще Сталін! Українські націоналісти ніколи не виступали проти відносин з Росією, вони тільки проти відносин, шкідливих для українського народу, а саме їх нав'язує нам сьогодні кучмівська команда.

ЧИ ЗУМІЄМО ПРОТИСТОЯТИ РОСІЙСЬКОМОВНІЙ АГРЕСІЇ?

Агресія - це не тільки збройне посягання на чужу територію, але й намагання іншої нації знівелювати пріоритетність корінної нації в її культурному і духовному житті.

За прояв любові до рідної мови, за намагання пізнати історію свого народу радянська ідеологічна машина жорстоко карала, засуджуючи після катувань до багаторічного тюремного ув'язнення. Свідченням цьому є доля Чорновола, Стуса, Тихого, Заливахи, Красівського і тисяч українців, в яких пробудилася і виплеснулася назовні національна свідомість.

Російські більшовики, закріпившись в Україні за допомогою багнетів, повели в умовах цензури, політичних репресій і жорсткого терору наступ на українську національну культуру, мову і релігію.

Нищівного удару завдано українській мові. Щоб наблизити українську мову до російської, відповідними партійними та урядовими циркулярами вилучено із словникового фонду десятки тисяч українських слів як буржуазно-націоналістичних. Щоб довести безперспективність української мови, надати їй другорядного, тільки побутового значення, українська мова була витіснена зі сфери наукового і виробничого життя.

Радянська ідеологія намагалася виховувати в українцях неприязнь до рідної мови, приховуючи або паплюжачи її красу і довершеність. Тому переважна більшість негативних героїв радянського кіно розмовляла суржиком або збідненою побутовою мовою. Чи могла молода душа українця пригорнутися, полюбити і гордитися рідною мовою, почувши мовні покручі Тарапуньки і чудову російську з уст Штепселя! Боляче, що й тепер ця неприязнь підсилюється виступами Вєрки Сердючки, автоінспектора Петренка, кроликів...

Останнього підступного удару українській мові було завдано постановою ЦК КПРС, яка визначила шляхи творення радянської (насправді, російської) спільноти, а саме: міграцією населення, заохочення до змішаних шлюбів і "приобщение к великому русскому языку" з суворим попередженням про відповідальність тих, хто гальмуватиме той „творчий" процес. Радянська ідеологія переконувала нас, що українці нічого не зможуть осягнути без підтримки і натхнення росіян, що всі українські діячі науки, культури і мистецтва могли творити тільки під впливом „старшого брата".

Щоб прищепити молодому поколінню українців неповагу до всього українського, радянська ідеологія ховала від нас історичну правду про наше героїчне минуле.

Російська церква проклинала гетьмана Мазепу, радянське кіно вихваляло подвиги Петра Першого, ми не знали про розгром російського війська козаками під проводом гетьмана Виговського, про героїчні походи отаманів проти більшовицької влади , не знали героїв Крут, Базару, не відали про визвольну діяльність Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, Андрія Мельника і багатьох інших творців Української держави.

Вселялася надія, що з утворенням незалежної Української держави розпочнеться духовне відродження українців. Так було б, якби усі ланки державного керівництва очолили українці-патріоти. Але в керівництві державою залишилися, за незначним винятком, колишні партійні й радянські функціонери.

Конституція України не визнала українців корінним етносом української держави і тим самим не створила умов для утвердження української мови в суспільному житті. Ст. 10 Конституції констатує, що державною мовою в Україні є українська мова, що держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя. І тут же ця стаття гарантує „вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України". Позбавляти громадян України права розмовляти рідною мовою було б безглуздям. Але в урядових установах, навчальних закладах, в усіх сферах суспільного життя, що фінансуються з держбюджету, повинна функціонувати тільки державна мова, якою за Конституцією України є українська.

Тиск російської мови на суспільне життя в Україні посилився, коли Л. Кучма в Москві в розмові з російськими журналістами сказав, що російська мова в Україні не повинна бути іноземною. Вважаю, що мовні уподобання президента не є обов'язковими для нас, українців. Але чи ятрить наше серце мовна проблема, чи боляче переживаємо за її вирішення? Чи обурюємося ми тим, що досі не маємо державних україномовних теле- і радіоканалів, в передачах яких все, що сказано не по-українському було б синхронно перекладено на українську мову, як це, наприклад, робить україномовна радіостанція „Свобода". Всі теле- і радіопередачі привчають нас до українсько-російської двомовності. Чи не для того, щоб згодом, як це практикувалося дотепер, сказати „так історично склалося " і закріпити двомовність конституційно. Якщо ми ще не зовсім втратили національну гідність, станьмо на захист рідної мови — діаманту національної культури.

Роман Мисьович

На чий млин ллє воду Волга?

Під час зустрічі в Донецьку з громадськістю Василь Волга, голова політичної партії та Всеукраїнського об'єднання „Громадський контроль" висловив невтішні прогнози щодо результатів президентських виборів. На його думку, наступним президентом України буде Леонід Кучма. Хоча Волга й характеризував Віктора Ющенка, як політика сильного та досвідченого, але не залишив у своїй аргументації шансів Віктору Андрійовичу стати наступним президентом, оскільки вважає, що «свита робить короля», а оточення Ющенка, на думку Волги, не здатне провести його на Банківську. Це очевидно з роботи Донецького обласного штабу «Наша Україна».

В той же час, заявив В.Волга, зараз проходять обласні конференції «ГК», на яких члени цієї організації висувають свого лідера претендентом в кандидати на посаду Президента України. Остаточне рішення має прийняти з'їзд «Громадського контролю» у липні.

Геннадій Авілов,
голова Дзержинської МО КУН

ВАЖЛИВО

Кучма звільнив військове керівництво України

Президент Леонід Кучма звільнив Олександра Затинайка з посади начальника Генерального штабу Збройних сил України, Петра Шуляка з посади Головнокомандувача Сухопутними військами. За серйозні недоліки в роботі оголошено догану Євгену Марчуку - міністрові оборони України. Попереджені про неповну службову відповідність Олександр Олійник - перший заступник міністра оборони України та Григорій Педченко - командувач військ Південного оперативного командування.

Медведчук запевняє, що задекларував близько 3 млн. грн. доходів

Голова адміністрації президента України, лідер СДПУ(о) Віктор Медведчук в інтерв'ю журналові "Кореспондент" повідомив, що в 2003 р. задекларував близько 3 млн. грн. доходів, а зараз його доходи складають понад $30 тис. на місяць.

Медведчук також заявив, що буде підтримувати кандидата в президенти Віктора Януковича і сподівається, що Янукович продовжуватиме політику Леоніда Кучми.

Блохіна хочуть вигнати з Верховної Ради

Комітет Верховної Ради з питань регламенту, депутатської етики й організації роботи парламенту рекомендує спікеру Володимиру Литвину в 10-денний строк звернутися до суду у справі дострокового припинення повноважень народного депутата Олега Блохіна (фракція СДПУ(о)) у зв'язку з недотриманням Блохіним вимог щодо несумісності депутатського мандата з іншими видами діяльності.

Антимонопольний комітет порушив справу проти "Вестерн Юніон"

Антимонопольний комітет України порушив справу проти компанії "Вестерн Юніон Файненшл, Інк" (США) за ознаками зловживання нею монопольним становищем.

Через систему "Вестерн Юніон" здійснюється більше половини грошових переказів фізичних осіб в Україну. Будучи монополістом, компанія встановила в Україні завищені, в порівнянні з іншими країнами, ставки збору за здійснення переказу. Більше семи мільйонів українців, що трудяться сьогодні за кордоном, щоб передати кровно зароблені кошти в Україну, сплачують 12-13% від суми переказу.

Відкрито виставку темників з Банкової

У кулуарах Верховної Ради відкрито виставку темників – інструкцій з висвітлення подій, що готуються адміністрацією президента для державних і приватних медіа. Тут представлено "традиційні" темники, якими АП вказує засобам масової інформації, які теми ігнорувати, а які висвітлювати визначеним чином. Темники стосуються народних депутатів, послів західних країн, політичної реформи, інших тем. Унікальним експонатом виставки є лист, який наказує представникам мас-медіа звітувати про виконання темників.

Соратник Медведчука став другою людиною на митниці

Президент України Леонід Кучма призначив Тараса Козака заступником голови Державної митної служби України – начальником Західної регіональної митниці. Про це повідомила прес-служба президента.

Тарас Козак член СДПУ(о). До цього з квітня 2003 року очолював Західну регіональну митницю, раніше працював у ДПА у Львівській області першим заступником Сергія Медведчука.

Козак також відомий позовом до "Львівської газети", яка, посилаючись на польські ЗМІ, повідомила, що він "у п'яному вигляді стріляв зі службового пістолета в одному із львівських ресторанів, але ніхто його за це не покарав".

Міністра оборони – у відставку!

З такою вимогою звернулася Рівненська обласна організація Спілки офіцерів України до Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів України. Офіцери впевнені, що низка трагічних подій, пов'язаних із Збройними силами, засвідчила вкрай незадовільний стан справ у Міністерстві оборони, бездарність його керівництва, а тотальне скорочення чисельності військ підриває їхню боєготовність.

Члени СОУ вимагають також прийняти сучасну військово-політичну доктрину з урахуванням швидкоплинних ситуацій в світі та становища України на світовій арені; проводити будь-які реформи в армії тільки на основі відповідного закону; негайно призупинити скорочення чисельності військ та так зване „реформування".

Украв бюлетені – отримай підвищення

Група депутатів Мукачівської міської ради та громадська організація „Закарпатські русини" направили звернення голові Верховної Ради, Генпрокурору, міністру Внутрішніх справ. У ньому вони вимагають від вищих державних чиновників розібратися в ситуації в Мукачевому, де винуватців викрадення бюлетенів призначено на важливі державні посади: начальника Мукачівської міліції В. Дернового перемістили в обласну міліцію, а його першого заступника підполковника міліції І. Корнєєва - начальником Мукачівського УБОЗ.

Побили редактора

Керівника чернівецької газети "Час" побили після того, як він написав, що "СДПУ(о) нагадує тепер в Україні профашистську силу".

У США Лазаренка визнали винним за всіма пунктами звинувачення

Екс-прем'єра Павла Лазаренка визнано винним у змові, відмиванні грошей, шахрайстві при переказі коштів і переміщенні украдених грошей у США та за іншими пунктами обвинувачення, висунутими прокуратурою Сполучених Штатів.

Такий вердикт 3 червня виніс суд присяжних у справі "США проти Лазаренка". Міру покарання для Лазаренка повинен винести суддя Мартін Дженкінс на протязі двох-трьох місяців.

Помер Рейган

5 травня на 93-ому році життя в Лос-Анджелесі помер екс-президент США Рональд Рейган, автор висловлювання „імперія зла" стосовно СРСР. Два терміни президентства Рейгана відзначені закінченням холодної війни і початком краху комунізму в країнах соціалістичного табору.

ВИКРАДЕННЯ БЮЛЕТЕНІВ У МУКАЧЕВОМУ. ЯК ЦЕ БУЛО,

розповів у заяві, яку оприлюднила з трибуни ВР Ніна Карпачова, сержант міліції Михайло Джумеля

Є ГЕРОЇ

"Я, Джумеля Михайло Іванович, сержант міліції Мукачівського міського відділу внутрішніх справ, родом з багатодітної бідної закарпатської родини. Вже два роки служу в роті патрульно-постової служби міліції. Те, що я хочу розповісти сьогодні народним депутатам, - правда. І тому готовий за все сказане, як у нас заведено в горах, побожитися на Біблії.

В ніч з 19 на 20 квітня ц. р., коли відбулося викрадення виборчих бюлетенів, я особисто чергував у приміщенні міської ради біля вхідних воріт. Того дня у цьому приміщенні працювала слідча комісія Верховної Ради на чолі із заступником Голови Верховної Ради України Олександром Зінченком.

Близько пів на дванадцяту ночі Олександр Зінченко, а з ним голова Закарпатської обласної ради та декілька народних депутатів України покинули приміщення міської ради. Хвилин через 20 після цього до приміщення зайшов (увага!) заступник начальника відділу міліції з громадського порядку підполковник Василь Швенда. З ним також були: радник тодішнього виконуючого обов'язки міського голови Опачка Андрій Лагойда та незнайомий мені чоловік - невисокий на зріст, русявий, років тридцяти.

Лагойда взяв у сторожа ключі від головних і тильних воріт. Це дуже здивувало сторожа, бо таке ніколи раніше Лагойда не робив. Потім всі ці троє піднялися нагору у приміщення.

Там уже знаходився старший наряду капітан міліції Василь Котубей. Капітан Котубей спустився до нас із сторожем і наказав мені нести службу біля секретної кімнати номер 52, де знаходилися виборчі бюлетені. Я піднявся на другий поверх і став охороняти цю кімнату. Вона була опечатана і, скоріше за все, знаходилася під сигналізацією, бо горіла червона лампочка.

Хвилин через 10 після початку мого чергування до мене підійшов заступник начальника міськвідділу Швенда і сказав покинути це місце і повернутися до вхідних воріт. Я спустився вниз, де був ще один співробітник нашої роти сержант Іван Пинзеник та сторож. Троє інших міліціонерів несли службу біля тильних воріт.

В цей час на перший поверх спустилися двоє заступників начальника міськвідділу: підполковники Швенда і Корнєєв. Підполковник Швенда наказав трьом міліціонерам, які несли службу біля тильних воріт, залишити їх і піти патрулювати в місто. Таким чином, ворота залишилися без охорони, яка зазвичай там є.

Також він віддав наказ залишити приміщення міськради сержанту Пинзенику. Після цього і самі заступники начальника міськвідділу Швенда і Корнєєв залишили приміщення міськради.

Близько 2-ої години ночі сторожу було повернуто ключі від головних та тильних воріт радником тодішнього виконуючого обов'язки міського голови Лагойдою, який потім разом з незнайомим чоловіком, що мав русяве волосся, теж залишив приміщення міськради.

Таким чином, ключі знаходилися у них майже 2 години. У 2.15 ми почули настирливі довгі дзвінки з тильних воріт і втрьох - я, сторож, капітан Кутебей - побігли туди. Сторожі з охоронньової автостоянки, яка поруч з воротами міськради, повідомили нас, що біля тильних воріт знаходилися кілька незнайомих людей, але їх там вже не було.

Коли ми повернулися назад, то побачили світло на другому поверсі, якого там не мало бути. Сторож і капітан Кутебей негайно піднялися нагору. Через кілька хвилин повернувся сторож, який був в шоці і сказав, що розбита секретна кімната, де зберігалися бюлетені, а також побито черговового у другій приймальні.

Капітан Кутебей негайно викликав по телефону слідчо-оперативну групу, а сам залишився охороняти місце події. Проте першими вже через 10-15 хвилин на місце прибули начальник міськвідділу полковник Валерій Дерновий і його заступники Швенда і Корнєєв. І тільки через 5-7 хвилин прибула оперативно-слідча група. О 8-ій годині ранку я закінчив своє чергування, а ця група ще продовжувала працювати.

Шановні народні депутати, мене дуже схвилювали події цієї ночі, тому, коли перший заступник генерального прокурора Кудрявцев прибув до Мукачевого, я за власною ініціативою звернувся до нього та дав пояснення, але конкретної реакції з боку прокуратури щодо виклику мене та очних ставок так досі і не сталося, нібито моя інформація виявилася непотрібною нікому.

Сподіваюся, що ця інформація оголошена у Верховній Раді України, допоможе встановити істину щодо подій, які мали місце у моєму рідному місті Мукачеве".

"Живий голос Василя Стуса"

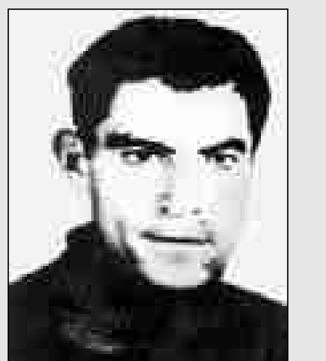
Таку назву має унікальний компакт-диск із реставрованими записами віршів В. Стуса у виконанні автора. Його презентація відбулася минулого тижня. Запис віршів наприкінці 1960-х здійснив близький приятель поета Л. Селезненко. Представники КГБ під час обшуку 1972 р. вилучили оригінали запису й не повернули, але перезаписи збереглися.

Також на CD записано пісні та вірші поета у виконанні митців.

Це перший реалізований проект Гуманітарного центру В. Стуса, який засновано у лютому ц.р. Його очолює Дмитро Стус – син трагічно загиблого поета, членом наглядової ради центру є Катерина Ющенко-Чумаченко.

ПОВЕРНЕННЯ

Проект здійснено за підтримки Віктора та Катерини Ющенків, а також Центру підтримки молодіжних демократичних ініціатив.

Наш кор.

"Криворіжсталь" готують під Пінчука-Ахметова

ПРИХВАТИЗАЦІЯ

Фракції "Наша Україна", БЮТ, Соціалістичної та Комуністичної партії заблокували 3 червня засідання Верховної Ради, вимагаючи від депутатів розглянути зокрема законопроект про приватизацію перлини української металургії – підприємства "Криворіжсталь". Більшістю голосів парламентарі відмовилися розглядати це питання, тим самим зробивши продаж комбінату невідворотним процесом.

Це державне підприємство виробляє 20% всієї української сталі і є прибутковим. На конкурс, який має відбутися в червні, буде виставлено 93% акцій підприємства зі стартовою ціною у майже 714 мільйонів доларів.

Одна з умов, яку було встановлено на початку цього місяця для тендеру - кожен претендент мав би за останні три роки виготовити в Україні 1 мільйон тонн коксу і 2 мільйони тонн сталі-катанки та два з трьох років бути прибутковим. Такі до смішного конкретні умови однозначно викреслюють зі списку усіх іноземних претендентів - найбільші у світі сталеливарні компанії, в т.ч. індійську Tata Steel, яка заявила, що готова заплатити за „Криворіжсталь" до мільярда доларів.

Ці умови не під силу і більшості українських компаній. Приватизаційний конкурс сплановано на користь консорціуму "Інвестиційно-металургійний союз", сформованого двома українськими олігархами - зятем президента Віктором Пінчуком та Ринатом Ахметовим.

Перекручені і підтасовані приватизації - не дивина в Україні, адже лише за цей рік їх відбулося 312.

За матеріалами інформагентств

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

Своє візьмемо самі

Брате мій!

Швидко плине невблаганний час. У тебе підростають діти. За 12 років незалежності а ні ти, а ні вони, ще не бачили гідного людини життя. Останнім часом ти взагалі не бачиш перспективи. Твою сім'ю кинуто напризволяще. Твоє життя нікого не цікавить. Сумний вечір знову нахабно ковтає твої надії, життєві плани та мрії. Нічого не змінилось. Нічого й не може змінитися у своїй, та чужій для тебе державі. А по телевізору якийсь червононосий можновладець в черговий раз бреше тобі в очі про економічне зростання та обіцяє твоїм дітям щасливе існування... Ти знову гостро відчуваєш себе твариною, диким грабованим „хохлом". Тобі вже вкотре хочеться напитися...

Досить! Згадаймо нашого Василя Симоненка: „Ти знаєш, що ти – людина?" Знаю, як тобі важко, бо сам живу у цій самій країні й маю спільну з тобою долю. Ми однієї землі й крові. Я і ти – українці.

Ми – нація! Ми – безсмертна, вічна спільнота, яка, не зважаючи ні на що, проросла крізь віки буйним цвітом свободи.

Колись зупинили ми монголо-татарський суховій. Колись ми прогнали польську сарану та не увігнулися під московським чоботом. То невже сьогодні не здатні ми вирвати зі свого українського лану чужинецький бур'ян, не в змозі прополоти своє священне поле? Здатні! Можемо! Бо ми є – українці, найпрацьовитіший народ на землі.

Отож, вставай, друже, бо прийшов, нарешті, наш час. Десь там, серед безмежного українського степу, стоять пліч-о-пліч великі мужі наші. Всі вони – від Володимира Великого й до Богдана Хмельницького, від Тараса Шевченка й до Степана Бандери – кличуть і мене, і тебе до роботи. Не біймося, друже. Бо боялися ми занадто довго. Не вагаймося. Бо за вагання заплачено занадто високу ціну. Не просімо - це принизить і мене, і тебе, і нашу горду націю.

Своє візьмемо самі. Своє будемо боронити навіть зубами. Своє залишимо у спадок дітям, онукам та правнукам.

Слава Україні!

Героям Слава!

Ігор Пиголь,
кандидат на вступ до КУН,
м. Славута

ХРОНІКА

Обличчя українського націоналізму

У Рівненській ОО КУН активно використовується фаховий потенціал членства, зокрема в наданні лікарсько-консультативної і соціально-правової допомоги населенню в селах. Першою спробою нового підходу стала поїздка до села Сварині Володимирецького району. Місцеві активісти Конгресу завчасно поінформували населення, організували його прийом в фельдшерсько-акушерському пункті. Безплатний благодійний огляд бажаючих проводився лікарем-кардіологом вищої категорії Ігорем Кривком впродовж семи годин. З розмов з селянами довідалися про новітнє кріпацтво на селі, де не проведено розпаювання землі. Люди, які роками працюють в місцевому „науково-дослідному" сільськогосподарському підприємстві не отримують грошей за свою працю - це ілюстрація того, як кучмізм проводить досліди над українським селянством, упокорюючи його злиднями перед обранням чергового „спадкоємця" престолу. Приємно було почути з вуст місцевих жителів їхню правдиву оцінку подій в Україні, розуміння ними необхідності згуртованого протистояння спробам влади увічнити своє злочинне панування.

При в'їзді в село Судобичі Дубенського району конгресівці побачили мудрого сільського дядька, який вчитувався в газету „Нація і держава", сидячи на лаві перед хатою. Люди радо зустріли представників Конгресу. Того дня було проконсультовано 31 пацієнта, багатьом надано соціально-правові консультації. В приміщенні сільського клубу відбулася жвава дискусія з політичних питань. Люди активно підтримують кандидатуру В. Ющенка, знають про Конгрес не тільки з преси.

Бути серед людей, вивчати їхні проблеми, допомагати у їх вирішенні – це і є нове обличчя українського націоналізму, ідеології, яка стоїть в обороні принижених.

Мирослав Вітюк,
м. Рівне

Люди обурені глумлінням над пам'ятником

У 1944 р. біля села Мигалок Бородянського району на Київщині у нерівному бою з енкаведистами загинуло більше десяти молодих упівців. 14 жовтня 2002 р. у селі було урочисто відкрито пам'ятник воякам УПА, які поховані тут. Встановлено його коштом Київського крайового братства ОУН-УПА.

На початку травня невідомі зловмисники вкрали з пам'ятника меморіальну кам'яну дошку, намагалися розбити постамент і обмалювали його свастиками. Потім по селу розкидали листівки за підписом якоїсь «Організації радянських патріотів України» з наклепами на українських націоналістів.

А в Мигалках ще живі люди, які пам'ятають вояків УПА і шанують їх за лицарство. Селяни обурилися глумлінням над пам'ятником. Місцеві патріоти очистили постамент. 30 травня тут зібралися учасники українських патріотичних організацій з Києва, Ірпеня, Бучі, Вишгорода, Городянки, а також Коростеня Житомирської області. Голова Ірпінських осередків Конгресу Українських Націоналістів і „Просвіти" Микола Табунський провів мітинг. Підійшли мигалківці. Ветерани УПА, колишні багатолітні політв'язні Гелена Жемацькас, Ольга Орловська і Карпо Шостак, а також Надія Романів, яку ще дитиною „асвабадітєлі" вивезли з родиною до Сибіру, розповіли правду про героїчну боротьбу українських націоналістів за визволення України і звірства комуністичного режиму.

Житомирщина вшанувала Героїв України

23 травня в Житомирі вперше відзначено Свято Героїв, яке провели обласні організації Братства ОУН-УПА та КУН.

Опівдні багато житомирян із цікавістю розглядали похід групи людей, яка під державними та червоно-чорними прапорами ОУН марширувала вулицями міста. Багато учасників походу були в одностроях вояків УПА, з медалями і відзнаками.

Очолювали колону голови обласних організацій: Братства ОУН-УПА - Михайло Кот, КУН - депутат міської ради Микола Крук, станичний Житомирської управи Братства Святослав Васильчук. Лунали пісні визвольних змагань українців .

Перша зупинка колони - вулиця Олега Ольжича. Героєві було встановлено барельєф на вулиці його імені. На жаль, ненависники України вкрали барельєф... Учасники походу поклали квіти до будинку Ольжича.

Далі колона рушила до Преображенського собору. На подвір'ї храму є впорядкована могила ще двох героїв національно-визвольних змагань, оунівців житомирянина Миколи Сціборського та Омеляна Сеника, які загинули в Житомирі в серпні 1941 р. від рук убивці-НКВДиста.

Біля могили проведено мітинг. Промовці вшанували світлу пам'ять всіх, хто боровся і поліг за свободу свого народу - від козацької доби й до наших днів. Саме тому учасники дійства тримали портрети Б. Хмельницького, І. Мазепи, Т. Шевченка, С. Петлюри, С. Бандера, Р. Шухевича. Вдячне слово про героїв сказали М. Кот, М. Крук, учасники визвольних змагань в лавах УПА Г. Жемацькас, К. Шостак, багатолітні політв'язні К. Біленький, С. Бабич, станичний С. Васильчук, братчик Б. Черниш, А. Туз.

Над могилою відправлено панахиду. Учасники дійства також поклали квіти до пам'ятної дошки (міська поліклініка № 1), де в 1919 р. перебував уряд Директорії; до барельєфа В.Чорновола на однойменній вулиці; до пам'ятника Т. Шевченку та на місце, де в 1941 р. загинув від рук німецьких фашистів голова крайового проводу ОУН Житомирщини Марчак.

Свято Героїв зорганізували також у Новограді-Волинському, Коростені, Бердичеві місцеві станиці Братства ОУН-УПА і КУН.

Панько Забара,
м. Житомир

Херсонці відкликають В. Сальдо

28 травня представники Херсонського КУН разом з іншими учасниками блоку „Наша Україна" пікетували міську раду з вимогою відмінити розпорядження міськвиконкому про підвищення цін на комунальні послуги.

Херсонські конгресівці були серед ініціаторів проведення зборів мешканців міста та створення ініціативної групи зі збору підписів за проведення референдуму щодо відкликання з посади голови міськради В. Сальдо. З 31 травня ініціативна група розпочала збір підписів. Відставка мера дуже важлива для херсонців ще й тому, що будучи головою ХОО Партії регіонів, він є одним з найактивніших втілювачів політики прем'єра Януковича, яка несе народу України самі біди.

Прес-служба Херсонської ОО КУН

ПОЗИЦІЯ

Вірю у перемогу націоналізму

Газета „Нація і держава" чи не єдина у нашому місті, котра правдиво висвітлює події сьогодення. Уся інша преса і телебачення забруднені програмами, котрі викликають лише бажання тікати подалі. Наче ніж у серце - газета „Козаче слово", видання так званого „Сумского Полка Слободского козачества Герасима Кондратьева", у якому усі публікації - критика ОУН-УПА, обливання брудом Степана Бандери та всіх його соратників, людей, які віддали життя в ім'я визволення своєї Батьківщини. Це „козачество" вважає себе рятівником української нації і оспівує «подвиги» НКВС та більшовицьких вождів. Марно сперечатися з тими, хто за гроші продав Україну в ЄЕП і намагається відродити «єдину неподільну Росію», бандерівців і більшовиків.

Минулої осені я вперше виступала на сцені з власною поезією, у якій висловила свою мрію: відродження УПА в заповітних лісах Сумщини, а також говорила про подвиги справжніх наших героїв. Після мого виступу зал вибухнув оплесками, на очах людей були сльози. Ось де слід шукати справжніх слобожанських козаків. Не стала Сумщина „москальщиною", живе у свідомості сумчан націоналізм, дух волі! А що влада в нас узурпована щербанями, які плодять тевільне „козачество" - то це не стільки провина нації, скільки її лихо. На жаль, деякі мої ровесники засуджують мене: мовляв, крім ОУН-УПА та Бандери, світу білого не бачить. А я просто люблю свою націю, люблю ОУН-УПА та Бандеру, люблю героїчних людей. Я дуже хочу вступити до КУН, бути слобожанською Бандерою. До того ж не полишає мене бажання створити справді народну армію (УПА).

Зі щирою вірою у перемогу націоналізму і вдячністю за газету - я, ***Слобожанська Бандера*** (назвати справжнє прізвище, на жаль, не можу, бо моя родина - не те що „Кайдашева сім'я", а просто СРСР).

м. Суми

ВИ НАМ ПИСАЛИ

Чим ближче вибори, тим більше у редакційній пошті дописів на цю тему. Деякі з читачів навіть висувають свої, несподівані для широкого загалу, кандидатури на посаду українського президента від національно-патріотичних сил. Скажімо, харків'янин Віктор Балабай пропонує висунути на посаду президента класика української літератури Ліну Костенко.

Основна ж маса листів присвячена двом основним суперникам у змаганні за президентське крісло – В. Януковичу і В. Ющенку. Якщо діяльність В. Ющенка на посаді прем'єр-міністра переважною більшістю читачів оцінюється позитивно, то робота нинішнього глави уряду сприймається скептично. Найкраще охарактеризувала його діяльність вчителька-пенсіонерка Н. Медвєдєва з Волині, яка вважає, що пан Янукович зманює потенційних виборців „пряником" – мінімальним підвищенням зарплат і пенсій...

Чимало читачів справедливо вважають, що хизуючись своїми нинішніми досягненнями, влада замовчує, що потужний старт зміцненню економіки дав саме уряд В. Ющенка та Ю. Тимошенко. Все більше народу розуміє це. Тож будь-які спроби дискредитації лідерів опозиції тільки сприяють зростанню їхнього авторитету. І навіть безсоромне їх оббріхування на каналі „1+1" не змінить народної думки, - наче підсумовуючи читацькі думки зазначає у своєму дописі трускавчанин Д. Ців'юк.

Іван Хаджидер

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Ключі національного самоутвердження

Відгукнутись на появу двох нових книжок („Лебедині ключі" і „Мова панська-окупантська) поета, фізика і журналіста Миколи Симчича спонукала мене, фахового військовика і педагога, презентація цих книг, у нашому Прикарпатському військово-спортивному ліцеї-інтернаті.

Микола Симчич першим опублікував у часописі „Українське слово" глибокий за змістом, по-письменницьки захоплюючий і аналітичний матеріал про наш ліцей під назвою „Українські спартанці". Звідтоді на наших очах виростав самобутній письменник і публіцист, всім серцем і душею заглиблений у проблематику наших буднів. Патріотизм Миколи Симчича не показний, не декларативний, а глибоко закорінений у реалії життя, часом болючі й полинові, зате безкомпромісна позиція автора, мов кремінь, викришує з них благородні іскри добра, мудрості, синівської любові до України.

На презентації М. Симчич прочитав поему „В обороні Карпат", присвячену подвигу упівців Михайла Ткачука, його дружини Емілії і молодого повстанця Андрія Мельничука, котрі в останньому бою з енкаведистами в селі Шешори, що на Косівщині, в січні 1953 р. не здались ворогові, а приберегли три останні набої для себе.

Потім прозвучала присяга вояка УПА з повісті М. Симчича «Лебедині ключі», також присвяченої подвигу вже згадуваних українських повстанців, їхніх бойових побратимів і близьких. У цьому уривку скристалізовано домінуючу думку автора: очиститись від скверни тоталітарних стереотипів, „викувати" ключі національного і міжнаціонального порозуміння на основі історичної справедливості, християнської моралі, допомогти в духовному очищенні й просвітлінні молоді, яка виходить на передові рубежі національно-державницького будівництва.

Далі звучали прицільно-в'їдливі, саркастичні і добродушно-веселі гуморески із книги „Мова панська – окупантська". І що цікаво – Микола Симчич рівноцінно і природно переходить від амплуа філософсько-романтичного лірика до збагаченого життєвим досвідом прозаїка, а потім ще й іскрометного гумориста. Це поєднання в ньому надзвичайно органічне.

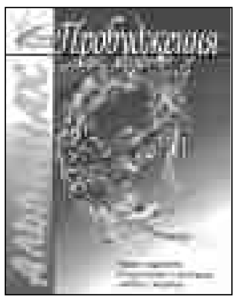
Особливо важливим для виховання майбутніх військовиків є розділ публіцистики в книзі «Лебедині ключі», де зокрема вміщено інтерв'ю з Миколою Лебедем - колишнім міністром СБ в уряді УССД, проголошеної в червні 1941 р. у Львові Ярославом Стецьком, а також розповідь про героїв Карпатської України 1939 р., репортаж із перших Українсько-НАТОвських військових навчань «Сі-Бриз-97».

Микола Симчич добровільно брав участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, і в цьому виборі – його творче і життєве кредо, висловлене в одному з віршів: „Лиш доти живе Україна, допоки є вірні сини".

Василь Гаврин,

ТАЛАНТИ ТВОЇ, УКРАЇНО

МОЛОДЬ РАХУЄ ДНІ

Відбулося нагородження переможців літературного конкурсу "Любіть Україну!", проведеного блоком "Наша Україна" спільно з Національною спілкою письменників України. Віктор Ющенко, на жаль, приїхати не зміг – завадила непередбачена зустріч з І.Алієвим. Тож премії вручав голова НСПУ Володимир Яворівський, пообіцявши лауреатам, що після листопадового "чистилища" сам заведе їх на прийом до нового Президента України, і вони обов'язково отримають заповітні привітання.

За умовами конкурсу, до участі в ньому допускалася молодь віком до 22 років. "Ми хотіли подивитися: що це за покоління? – розповідає В. Яворівський. – Адже їхня свідомість сформована вже за часів незалежної України". Творів надійшло багато, й дуже різних. Члени журі довго визначалися з переможцями, і 4 червня в Будинку письменників презентували результат: щасливі обранці отримали не лише дипломи та премії, а й щойно видану антологію їхніх творів.

Журі довелося прочитати дуже багато спроб пера, чимало з яких у відомого поета Леоніда Талалая викликали доброзичливу іронію: "У вас є великий досвід, ви вже вмієте писати без розділових знаків, все з малої літери – що й казати, європейський рівень... До вас навідується муза. З часом ви почнете розбирати, коли вона приходить диктувати вірші, а коли – просто потеревенити... Мені дуже хочеться, щоб ви не залишалися на рівні художньої самодіяльності, а стали справжніми майстрами. Для цього потрібно присвятити Слову все своє життя... І нехай сьогодні говорять, що патріотизм – учорашній день, та без Батьківщини в душі ви нічого не зробите, це будуть лише тексти..."

Голова Київської організації НСПУ Анатолій Погрібний порадив розвивати в собі самовимогливість, невтомно гранити слово і не перейматися особливо успіхом: "Нехай ваша велич буде скромною!" Прозаїк Василь Портяк (до речі, автор сценарію фільму "Нескорений") відзначив утішну тенденцію в молодій прозі, яка помітно міцніє. Володимир Базилевський цитував напам'ять найбільш удатні рядки з віршів молодих, щиро дивуючись: "Хоч між нами календарна прірва, ви реагуєте на сьогоднішні реалії України так само, як і ми". Поет побажав початківцям до таланту ще й характеру, адже письменником бути надзвичайно важко, коли державна влада послідовно бореться з мужнім українським словом. "Українському поету не випало такого щастя – творити чисту поезію, бо тепер нечиста сила править бал. Бажаю вам вітальної сили, якої мало в нас. Бажаю вам нарешті прокинутися своїми серед своїх".

Після напутніх слів на сцену за заслуженими нагородами виходили переможці: Ольга Ткач та Ганна Малігон поділили першу премію, Анастасія Байдаченко та Анастасія Янковська – другу, Катерина Остапущенко та Ольга Петрова – третю. Чимало майбутніх письменників отримали заохочувальні винагороди від "Нашої України" та НСПУ. "Тримаймося, залишилось менше ніж півроку!" – закликала юна лауреатка Анастасія Байдаченко.

Марія Косовська

P.S. Твори переможців конкурсу ви можете знайти в альманаху "Пробудження".

«Джерело талантів»

У Донецьку відбувся Всеукраїнський конкурс «Джерело талантів», який зібрав близько 500 учасників з чотирнадцяти областей України, міст Києва й Севастополя.

У номінації «Образотворче мистецтво» гран-прі отримала Євдокія Антонова, авторка книги «На весілля з рушниками». Перше місце поділили юна майстриня Ольга Хремльова з Дзержинська за «Чарівний світ бісеру» та Максим Удинський з Донецька за картини «У світі зворотнього зв'язку», «Паросток надії».

Перший день конкурсу був пісенний. Наш гість з Івано-Франківська Богдан Савчук (третя премія) піснею «Хортиця» нагадав нам, що ми, українці, козацького роду.

Симпатії глядачів завоювали Уляна Жильцова (Мар'їнський район на Донеччині), Аліна Башкіна з Донецька, Владислава Семенова з Костянтинівки (Донеччина), Надія Дорофєєва з Сімферополя, Анна Мкртчан з Южноукраїнська, Данило Матвієнко, Світлана Захарова. А першу премію отримали Ірина Хромічова та Дмитро Іващенко.

Наступний день конкурсу було присвячено виступам танцювальних колективів. Ансамбль танцю з м. Іллічевська запальною полькою забезпечив собі третю премію. Харківський колектив «Буревісник» та ансамбль «Фантазія» з Дніпропетровська посіли перше місце, а гран-прі конкурсу «Джерело талантів» заслужено отримав Донецький танцювальний колектив «Зарево» за „Гопак".

Третій день конкурсу почався з покладання квітів до пам'ятника Великому Кобзареві, а потім відбувся великий гала-концерт.

Закінчилися ці три напружені конкурсні дні неформальним спілкуванням молоді на дискотеці - не було «сходу — заходу», а була єдина українська молодь, майбутнє України.

Авілова Анастасія,
м. Дзержинськ.

На світлині: танцювальні колективи "Фантазія" (Дніпропетровськ) та "Дана" (м. Іллічівськ)

НОВОБУДОВА НА КІСТКАХ

Б'ЄМО НА СПОЛОХ

Під час виконання земляних робіт на одній з новобудов по вул. Радянській у м. Лубни будівельники знайшли людські кістки. Власне, дивуватися появі моторошної знахідки великих підстав не було, адже поруч знаходиться будинок, зведений ще за часів Катерини ІІ, у якому в різні роки містилася в'язниця. У сумнозвісних 30-х рр. тут господарювали НКВДисти. Сліди їхньої „активної діяльності" значаться на кількох прострелених кулями черепах...

На місці знахідки побували представники влади, правоохоронних органів, місцеві журналісти, у місцевій пресі з'явилися коротенькі повідомлення, а будівництво продовжується. Національно-патріотичні сили м. Лубен прийняли рішення звернутися до прокурора Полтавщини Г. Середи, а також до Лубенського прокурора Р. Білоконя з вимогою припинити будь-які будівельні роботи, доки не буде встановлено загальну кількість жертв, що знайшли свій останній прихисток у катівні НКВС, порушити карну справу за даним фактом та перепоховати останки за християнським звичаєм, а також встановити на цьому місці пам'ятник тим, хто загинув у застінках від рук катів з „радянським" ухилом.

Олександр Тарасенко,
член НСПУ, м. Лубни

ОГОЛОШЕННЯ

Віддамо шану козакам БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

З кінця 20-х років минулого століття у дев'яту п'ятницю після Пасхи на Козацьких Могилах у с.Пляшева, тепер Радивилівського району, збиралася патріотична молодь, православні священики правили службу Божу, щоб вшанувати героїв-козаків, полеглих за волю України. Польські, німецькі та більшовицькі окупаційні режими забороняли проведення цих поминальних урочистостей. Із здобуттям Україною незалежності ця традиція відродилася.

У п'ятницю, 11 червня о 10-ій годині у Свято-Георгіївському храмі митрополит Рівненський і Острозький Даниїл відслужить літургію та проведе поминальну службу в пам'ять козаків, які полягли в червні 1651 року під Берестечком у битві з польськими окупантами та з нагоди 90-ої річниці заснування Православної обителі на острові Журавлиха.

У неділю, 13 червня - урочиста вранішня літургія у Свято-Георгіївському храмі, яку відслужить Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, по завершенні якої на острові Журавлиха відбудеться урочистий мітинг за участю лідера "Нашої України" Віктора Ющенка.

На мальовничому березі річки Пляшівки, що біля козацького кургану-могили поблизу села Острів, відбудеться таборування - традиційний козацько-молодіжний збір.

У ці дні на Козацьких Могилах битимуть козацькі гармати, співатимуть кобзарі та лірники, виконавці козацьких і повстанських пісень.

Оргкомітет

СПОМИНИ

Відгукніться!

Я народився у 1933 р. Пам'ятаю, як після війни у нашому селі Дубаневичі Городоцького району на Львівщині ходили люди зі східних та центральних областей і міняли дещо на хліб. Були такі, що просили милостиню. Наші люди хоч і самі не доїдали, але одну дві картоплини в руки завжди давали. Увечері із сільради розводили цих людей на ночівлю. До бідніших приводили одного, до середняків – двох-трьох, а хто жив заможніше і по 5-6 душ. Давали повечеряти, поснідати, а спали на соломі, яку заносили до хати.

Постояльці розповідали, що зерно у них зібрали та все позвозили на склади, виставили охорону. Люди залишилися без хліба.

Одного дня осені появився на нашому подвір'ї хлопчина, старший за мене на 2-3 роки, просився на службу аби пережити голод. Ми були середняками. Мали 4 га орної землі, 20 га сінокосів. Тримали корову, коня, свиню, курей. Батько загинув на війні. Моя мати і тітка, що жила разом з нами, вирішили взяти хлопця до нас. Його звали Альоша Мельнис, казав, що він із-під Києва. Ми жили разом, обробляли землю. Альоша за плугом ходив, а я коні поганяв.

Якось весною у неділю пополудні він повертався з пасовища верхи на коні. Бачить, а його мати з молодшим братом Петриком виходить з нашої хати. Альоша птицею злетів з коня, кинувся до матері з братом і всі разом розплакалися. Я також швидко побіг до своєї матері, розповів, що Альоша знайшов рідних. Моя мама взяла до себе і цю жіночку з молодшим сином. Так ми жили, працювали на землі. Та невдовзі вийшов указ Сталіна, щоб усі, хто розбрівся по Україні в пошуках хліба, повернулися до своїх домівок. Ми насушили пшениці, змололи її, випекли два п'єци хліба, дали картоплі, і вони поїхали від нас. Дуже хочу знати, чи живий хтось із них.

Василь Кріс,
с. Дубаневичі, Львівщина

Вже вісімдесятка на плечах, а задоволення від життя так і нема...

Слухаю радіо, дивлюсь телебачення і стає так сумно на душі. Хочеться долонями закрити обличчя і до нестями виплакатись. Мені вже вісімдесятка на плечах, а задоволення від життя як не було так і нема.

Три роки я був рабом у Німеччині під час війни, але почував себе набагато вільніше і спокійніше, ніж у своїй рідній Україні. Ніхто мене ні в чому не переслідував, не стежив і не питав, що думаю, що роблю у вільний від роботи час. Я одержував і читав газети „Краківські вісті" з Кракова, „Земля" з Праги. Звідти нам, українцям, присилали різні нагрудні значки і брошурки. А коли ми поверталися додому з Німеччини, в Нижанковичах на кордоні „радянські визволителі" все забрали і спалили. До речі, коли мене забирали до Німеччини, мама упхнула мені в кишеню свідоцтва і похвальні грамоти (вчився за радянської влади), на яких були зображені – Ленін та Сталін, і за три роки ні господарі, в яких я працював, ні спецслужби не нишпорили в моїй шафі, де лежали ці кляті документи.

Повернувшись, я став усього боятися, мені завжди здавалось, що за мною тягнеться невидима зла тінь. Всі роки мого життя у проклятому всім людством Союзі я не мав спокою ні вдень, ні вночі. Ось в якій свободі я прожив стільки років.

Пригадались часи, коли на наших землях панували польські окупанти. Як вони примушували нас, українців, розмовляти польською мовою. На все життя мені запам'ятався епізод, коли ми ходили в другий клас. Щоранку перед уроками нас примушували мовити „Отче наш" на польській мові. Ми проявляли скритий спротив. Хтось щось шепотів, відхиливши голову вбік, хтось тільки губами рухав. Тільки один наш однокласник ніколи не промовив ні слова. Вчительці, завзятій польці, надоїла непокора малого хлопця-українця, і вона його схопила за волосся і підняла десь на 10-20 см від підлоги...

Мені боляче. До яких пір окупанти різних мастей будуть знущатися з нашої рідної мови? Доки наші правителі будуть потурати всяким зайдам?

Огидно слухати телебачення. Навіть за радянських часів не показували такого безглуздя, ще й на чужій мові. Якщо дротове радіомовлення можна із задоволенням слухати, то на екран хочеться плювати. Там одні вбивства, різанина й кров.

Я сказав те, що мене болить. Кому не подобається, нехай знає, що рано чи пізно доведеться відповідати перед своєю совістю, перед нащадками святої землі.

Я. Войтович, м. Львів

ПОВЕРНЕННЯ ТИТАНА

Ви повернули нам одного з найбільших аристократів від справжньої України, яка починає утверджуватись нині, мовила відомий архітектор Лариса Скорик під час презентації книги Валентини Рубан "Василь Кричевський".

Масштабністю й багатогранністю творчої натури Василь Кричевський нагадує митців Відродження: був архітектором, живописцем, графіком, художником книги, дослідником народної творчості, дизайнером, сценографом, майстром декоративно-вжиткового мистецтва, художником кіно і педагогом. На своєму довгому життєвому й творчому шляху – а з майже вісімдесяти відміряних долею років - шістдесят він жив творчістю, повністю та беззастережно віддавшись мистецтву, – зазнав багато втрат і страждань. Він ніколи не зраджував творчості, в якій тільки й бачив сенс свого життя.

Митцеві належить довершене втілення національного символу – державного герба (великого й малого) – і сьогодні саме в його класичному накресленні давній тризуб прикрашає державні прапори, споруди й документи незалежної України.

Він відродив національний стиль в архітектурі, а його будинок Полтавського земства став пам'яткою світового значення. Мало хто знає і те, що В. Кричевський є автором музею Тараса Шевченка на Чернечій горі у Каневі. Окрім того, він став першим художником українського кіно, яке разом з О. Довженком виводив на європейський рівень ("Звенигора", 1927), зробив вагомий внесок у сценографію та дизайн, виховав покоління архітекторів та художників. Василь Кричевський був одним із фундаторів теперішньої Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури.

Правда про видатного сина свого народу йшла до читача довгі роки – держава жодного разу не відгукнулася на прохання посприяти, аж нарешті монографія побачила світ у видавництві "Криниця". Блискуче проілюстрована книжка є наслідком багаторічної праці відомого українського мистецтвознавця Валентини Рубан. Монографія ґрунтується на великому архівному, літературному та фактологічному матеріалі, висвітлюючи життєвий і творчий шлях одного з великих вітчизняних Майстрів ХХ століття.

Це – перша книга трилогії "Кричевські і українська художня культура ХХ століття", що розповідатиме про одну з найталановитіших мистецьких родин, яка завжди залишалась українською в усьому – у творчості, характері, у любові до рідної землі... А трилогія про Кричевських розпочинає серію видань "Мистецькі роди України", присвячену художній еліті, творчі долі якої фокусують драматизм і велич національної культури.

Олена Коломієць

Спадкоємці княгині Ольги

„Література Київської Русі, києворуська духовність, під впливом якої перебувала значна частина тогочасної Східної Європі X-XIII століть, змусила поглянути на себе по-новому у часи колосальних політичних змін. Давня духовність стукає до свідомості сучасних українців, збуджує у ній сильні національні імпульси, живить національну ідею..." Так в авторській передмові до книги "Софія Київська. Українська література Середньовіччя: доба Київської Русі (X - XIII століття)" відома українська вчена Оксана Сліпушко окреслює свої творчі обрії.

Оксана Сліпушко - кандидат філологічних наук, з 1998 р. викладає давню українську літературу в інституті філології КНУ ім. Т. Шевченка, автор ряду книг, статей і словників.

Нещодавно побачили світ нові книги письменниці: "Таємниці володарів Русі: від Олега до Володимира Мономаха" та "Жриці влади і любові: єгипетська цариця Клеопатра і київська княгиня Ольга", презентація яких відбулася у Київському Будинку вчених. В уяві учасників зібрання ще раз постав образ чарівної жінки і видатного державотворця, нашої землячки княгині Ольги, для якої головним у житті була невтомна турбота про могутність Київської Русі, про високу духовність і добробут всіх громадян.

„Життєпис княгині Ольги міг би стати підручником для нинішніх українських політиків, серед яких є ще чимало таких, що не звикли в своїй діяльності керуватися національною ідеєю!" - Важко не погодитися з цими словами одного з організаторів презентації, заступника голови Сумського земляцтва в Києві М. Сущенка.

Василь Заєць

ДОЛЯ ЛЮБИТЬ СИЛЬНИХ

В Культурно-мистецькому центрі Києво-Могилянської академії відбулася оригінальна вистава за твором письменниці Софії Майданської "По той бік студеного плину".

Твори М.Березовського, Й.-С. Баха, С. Франка та українська світська музика XVII-XVIII ст. переносили в атмосферу тієї епохи. Це був трагічний для нашого народу час. Царський уряд дедалі сильніше затягував на шиї "козацької республіки" зашморг імперського абсолютизму. А кобзарів – співців минулої слави примхливі завойовники "виписували" до двору собі на втіху. І навіть обдаровували маєтками з царського плеча.

У бароковій притчі Софії Майданської розповідається про Григорія Любистка – "сліпого рапсода", якого "виписали з України для двору Єлизавети". Трагедію митця авторка зображує засобом контрасту: "по той бік студеного плину" його чисте кохання до Марії як уособлення нездійсненного раю на своїй землі, а по цей – хтивість імператорського оточення, матюки й жорстокість московських завойовників... Григорій утікає в Україну, але за ним услід надсилають указ – цей унікальний документ і справді зберігся: "Звелено опублікувати про оного Григорія, до синодальних членів і в усі єпархії до архієреїв... указ післати, щоб його, як у домах архієрейських, так і в монастирях і пустинях, ніде, ні в якому разі не постригати, і в котрих місцях він з'явиться, узяти під варту і приставити його до Москви у Святіший правуючий синод для відправки до двору її величності, де він і був. А оний бандурист зросту середнього, на очі сліпий, обличчя біле і чисте, чуб русявий..."

Згодом Єлизавета знайшла собі іншого фаворита – Кирила Розума-Розумовського, а Григорія Любистка-Любисткова одружила з російською дворянкою Євфимією. Колишній кобзар гарячково скуповує будинки в Петербурзі, цілі села, хутори в Україні... Захід його сонця палахкотить ніби в агонії: Любисток живе у великому палаці один у своїй безпросвітній темряві; в його ніч заходять жінки, він не розбирає, котра з них його, котра ні, просто випиває, мов келих, – і через плече; дім кишить якимись людьми, які називають себе його родичами, дітьми, але Григорієві це не цікаво, він тільки *добуває*. Врешті господаря витісняють у комірчину без вікон (навіщо сліпому вікна?), його нерухоме обличчя засновує павук, а Григорієві здається, що то Марїїне волосся...

Приблизно таким постає Григорій Любисток крізь творче осмислення Софії Майданської. Контур його долі дав змогу письменниці вийти на вічні теми, вести мову про кохання і фатум, біль усієї нації... Можна, звісно, нарікати на обставини, злу долю. Якби не одне "але": **вибір є завжди**. Уявімо на його місці, наприклад, Григорія Сковороду, якого ні світ, ні Катерина II так і не впіймали. Або Остапа Вересая, якого теж запрошували до царських хоромів, і він співав: "Тепер правда у панів у темниці, а щира неправда з панами в світлиці!" А потім повертався в Україну, йшов до хатини вподобаної ним Пріськи Сенчук, сідав під вікнами, грав і співав – до переможного кінця... Бо доля любить сильних.

Марія Косовська

ФЕЙЛЕТОНЧИК

А Донцова так і не прочитав

У відомого українського поета Гриця Траліваленка носик завжди пнеться вгору, а животик вперед:

- Ми вибороли незалежність!

Заінтригований тією фразочкою, якийсь закордонний репортер захотів у Гриця інтерв'ю взяти:

- У якому курені пан боровся? У яких офензивах брав участь? Пан крісом орудував чи скорострілом? А, може, до гармат стрільни підносив?

У відповідь Грицько ще гордовитіше задер носика:

- Ми боролися цивілізованими демократичними методами!

І мені згадалася Спілка письменників України напередодні розвалу Радянського Союзу. Автор "Прапороносців" Олесь Гончар зрікся партійного квитка. З цього приводу скликали загальні збори, на яких Грицько чи не голосніше всіх кричав:

- У тому, що сталося, є й наша вина! Якби ми вчасно з ним поговорили, він би ніколи не покинув лав рідної партії! Та от спритним розчерком єльцинської ручки партія була поставлена поза законом. І тоді Гриць, за давньою звичкою відпихаючи інших, щодуху помчав до рухівських трибун. А як надійшла вказівка прибрати з очей портрет Ярослава Галана, що висів у коридорі спілчанського будинку по вулиці Орджонікідзе (нині Банківська), Грицьків голос знову не загубився в хорі тих, хто гаряче схвалював оновлення пострадянського інтер'єру.

Великі революції передбачають глибинні зрушення в світогляді їхніх творців. Але для того, щоб відбулося щось глибинне, потрібна наявність самої глибини. Та Грицька Траліваленка природа і суспільство позбавили такого атрибуту. Його суттю завжди була поверховість. Тож, коли на багатолюдних рухівських мітингах над майданами поруч з жовто-блакитним піднімалося червоно-чорне знамено українського націоналізму, Грицько поспішав заволати:

-Заберіть отой провокаційний прапор!

Зате, коли хитруватий Єльцин виліз на броньовик, щоб кинути словесну бомбочку в Янаєва, Гриць радів, як дитина:

-Наші хлопці в Москві піднімали синьожовтий прапор на знак спільності наших інтересів з російською демократією!

І от той захист "спільних" інтересів довів наш край до небувалої руїни, на фоні якої над нашими знищеними заводами *і* спустошеними селами з північного сходу все загрозливіше нависає тінь одвічного національного ворога. А на запитання "Чому так сталося?" Траліваленко дає „глибокодумне" пояснення:

- Ми, еліта, розбили лобом одну стіну, та звідки нам було знати, що відразу з'явиться нова, ще страшніша стіна?

Хтось зауважив:

- Але якщо ви вважаєте себе елітою, то мали *б* бути мудрими, мужніми, шляхетними...

- Хто це сказав?

- Дмитро Донців.

- Може бути!

Легковажна фразочка, немов пінг-понгова кулька, відскакує кудись вбік, а Траліваленко хапає за руку якогось колегу і прямує з ним на черговий фуршет, по дорозі читаючи свій новоспечений експромт.

Прочитавши, сам же самовдоволено регоче.

Василь Заєць

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Порушуються ваші права?

Якщо ваші права порушуються, ви можете звернутись до суду. Спочатку до районного. Якщо рішення у справі не задовольнятиме ваших потреб, ви можете подати апеляцію до суду другої інстанції, наприклад, обласного. Найвищою судовою інстанцією в Україні є Верховний Суд, який розглядає справи в апеляційному порядку (оскарження), а також розглядає складні справи.

Отже, адреса Верховного Суду: 01024, м. Київ, вул. П. Орлика, 4-а; тел.: 253-33-13. Режим роботи приймальні громадян: понеділок-четвер 9^{00}—16^{00}, п'ятниця 9^{00}—15^{00}, обідня перерва 13^{00}—14^{00}, вихідні дні – субота, неділя. Також при Верховному Суді працюють відповідні палати. Зокрема Судова палата у цивільних справах – тел.: 253-02-87, Судова палата у кримінальних справах – тел.:253-74-03, Судова палата у господарських справах 253-76-89, Військова судова колегія – тел.: 253-74-03.

Якщо український суд не може захистити ваших прав, ви можете звернутись до Європейського суду з прав людини. Підставою для цього має бути підтвердження порушення ваших прав. Повинні бути вичерпані усі засоби національного захисту (звернення до 2-х судових інстанцій). Адреса Канцелярії Європейського суду з прав людини: F–67075 Strasbourg Cedex. Звертатися до Родеріка Лідделла (Roderick Liddell), тел.: (0)3 88 41 24 92; або до Емми Гельєр (Emma Hellyer), тел.: (0)3 90 21 42 15; факс: (0)3 88 41 27 91. Додаткова інформація на веб-сторінці: ***www.echr.coe.int***.

В Україні існує посада Уповноважений ВРУ з прав людини. Її зараз обіймає п. Ніна Карпачова. В її обов'язки входить здійснення парламентського контролю за дотриманням прав громадян, іноземців, осіб без громадянства. Омбудсман може подавати звернення до Конституційного Суду для роз'яснення певних законів чи нормативно-правових актів, про визнання судом конституційності чи неконституційності законів. Омбудсман також може звертатись до органів місцевого самоврядування чи організацій, якщо йому стало відомо, що там порушуються права людини. Звернутись до п. Карпачової можна за адресою: 01008, м.Київ, вул. Інститутська, 21/8. Тел.: (044)253-203, E-mail: ***omb@ombudsman.kiev.ua*** Веб сторінка: ***http://www.-ombudsman.kiev.ua***.

В попередніх статтях уже писалось про порядок звернення до Генеральної прокуратури. Її адреса: м.Київ, вул. Різницька 13/15, тел.: 291-28-62, 296-89-22. Прийом громадян у Генеральній прокуратурі України проводиться без попереднього запису щодня, крім вихідних.

Люди дуже часто стараються знайти правду в Президента України. Звичайно, результатів з цього не так багато, доцільніше звертатись до спеціалізованих установ. Адреса приймальні Президента: м. Київ, вул. Шовковична,12. Завідувач приймальні - Бабенко Михайло Васильович, тел.: 255-70-71. Телефон довідкової служби: 226-20-77. Прийомні дні: понеділок-четвер - з 8.00 до 18.00, п'ятниця - з 8.00 до 17.00, субота - з 9.00 до 13.00.

Також можна подавати пропозиції, зауваження, запитання чи звертатись з іншими заявами до Громадської приймальні Верховної Ради України за адресою: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 5, тел.: 293-23 15. E-mail:***postmaster@rada.kiev.ua***, URL:-***http://www.rada.gov.ua/***.

В одній з перших публікацій розповідалось про права споживачів. Ні для кого не новина, що вони часто порушуються і встановити справедливість "не відходячи від каси" дуже важко. Тому надаємо вам адреси Головного Київського міського управління у справах захисту прав споживачів: м. Київ, вул. Сагайдачного, 29, тел.: 417-23-09 і обласного управління у справах захисту прав споживачів: м. Київ, вул. Хрещатик, 6, тел.: 228-22-63.

Реґіна Дацюк

Яків Гальчевський

До 110-річчя з дня народження

За працю на користь Батьківщини Голова Директорії та Головний Отаман військ УНР С. Петлюра присвоїв Якову Гальчевському звання полковника і призначив у 1922 р. керівником повстанського руху всього Правобережжя України.

Народився Я. Гальчевський 1894 р. на Вінниччині в селянській родині. Отримавши освіту, вчителював на Хмельниччині, де під впливом священика М. Козака сформувався як український патріот.

У 1916 р. був мобілізований до російського війська, закінчив школу прапорщиків, командував ротою, став штабс-капітаном. Після демобілізації учителював, завідував школою.

У листопаді 1918 р., коли Директорія закликала до постання проти гетьмана Скоропадського, Яків узяв у ньому участь на чолі Літинського куреня. Командував 61-м полком, який вів на Волині тяжкі оборонні бої проти більшовиків. За наказом Петлюри Гальчевський провів у запіллі червоної армії низку диверсійних операцій: на чолі повстанського відділу в 220 багнетів нападав на червоноармійські відділи, знищував більшовицькі обози. Завдяки цим операціям були звільнені Літин, Гайсин, Могилів, Брацлав та інші міста і містечка. Не дочекавшись наступу української армії у жовтні 1920 р., зважаючи на заморозки, отаман розпустив свій відділ і перейшов лінію фронту, де записався до Наливайківського куреня молодшим старшиною. У нічному бою під селом Голенищевим Гальчевський разом з хорунжим Слободянюком, прикриваючи свою частину, так довго стримували ворога, що врешті опинилися в тилу червоних. Це був останній бій Гальчевського у складі регулярних частин Армії УНР.

На початку 1921 р. активізувався повстанський рух у Липовецькому, Гайсинському, Могилівському, Ямпільському повітах, і Яків Гальчевський приймає рішення продовжити боротьбу. У квітні біля села Уладівки в лісах Кипорового Яру відбувся збір нового повстанського відділу, організованого Гальчевським. На нараді, за старим козацьким звичаєм, Я. Гальчевський отримав нове ім'я – отаман Орел. Козаки Орла збурили весь повіт: чи не в кожному селі місцевий запроданець або безслідно зник, або загойдався на квітневому вітрі. Незабаром отаман Орел здійснив зі своїми побратимами відчайдушний напад на клуб Турбівської цукроварні, куди на виставу з'їхалось близько сотні командирів, чекістів, воєнкомів. Представившись «проверочной чрезвычайкой», заарештував і ліквідував до 30 вищих представників окупаційної влади.

„Входжу на сцену, - розповідає Гальчевський, – кажу по-українськи, щоб гості вибачили нам за турботи. Вони заплатили в касі гроші, щоб побачити „комедію", але з наказу своєї влади ми мусили проробити „драму".

- Зараз всім встати! Оркестр заграє український національний гімн „Ще не вмерла Україна", а ви будете співати. Де капельник? Зачинай!

Після виконання національного гімну... ми сіли на коні і від'їхали".

Напередодні 1922 р. партизансько-повстанський штаб призначив Гальчевського командувачем 6-м Повстанським районом, до якого увійшли Вінницький, Літинський, Летичівський, Жмеринський, Ново-Ушицький та Проскурівський повіти. За декілька днів відділ провів дев'ять боїв.

Прийнявши рішення готувати з'їзд повстанських організацій, відділ Гальчевського здійснив тривалий рейд територією Поділля. На з'їзд прибули представники 36-ти партизанських загонів та підпільних організацій з усієї Подільської губернії. Було створено Подільську повстанську групу, комендантом якої обрали Орла.

20 травня проти його загону було вислано 6 полків на чолі з комдивом І. Дубовим. Повстанці провели один з найтяжчих і найдовших боїв: втратили двоє вбитими, а більшовики – понад 200 вбитими і пораненими. Щоб розширити театр дій Подільської повстанської групи, Орел здійснив важкий похід на північ. 10 серпня на чолі відділу несподіваним наскоком здобуває Летичів.

15-го серпня відбувся з'їзд Подільської повстанської групи в лісі на Деражнянщині. 27 старшин, 354 козаки, 42 ручних кулемети – такі сили групи. На глибоке переконання Орла високий моральний дух цих бійців, випробуваних у боях, значно перевищував дух рядових і командирів червоної армії. Отаман звернувся до козаків: „Ми, повстанці, боремось під національними прапорами за велику ідею і не боїмося ні смерті, ні мук. Ми є месниками за кривди, заподіяні Москвою нашій нації впродовж віків. Поки ми є, Україна ворогом не опанована".

В район Вовковинців червоні стягнули кінні полки, і 28 серпня повстанці були майже оточені червоними, з важкими боями і значними втратами вирвалися з ворожого кільця.

... Останній рейд на Україну Гальчевський здійснив навесні 1925 р. Резерви патріотичного українства вичерпалися: хто був знищений чи висланий до Сибіру, хто переховувався на Донбасі і Кавказі, хто зламався, змирився.

Заарештована у 1922 р. Марія Гальчевська – дружина Якова два роки перебувала у Вінницькій тюрмі. Знаючи, як сильно любить Яків свою дружину, і сподіваючись через неї піймати його, чекісти пропонували їй звільнення за зраду чоловіка. Не погодилася і була заслана на п'ять років на Соловки.

У другій половині 20-х років Яків Гальчевський вирішує набути військової освіти і, змінивши прізвище на Войнаровський, у ранзі сотника вступає до польського війська. Коли розпочалася німецько-польська війна, майор Войнаровський здається в полон. За клопотанням впливових УНРівських діячів 1940 р. його звільняють, і він вирушає до родини на Холмщину, де працює і видає протягом 1941-1942 рр. двотомник своїх мемуарів „Проти червоних окупантів". Консультує з питань партизанської тактики Тараса Бульбу – Боровця. Досвід Гальчевського був використаний при створенні „Поліської січі" УПА. Гальчевський творив підпільну мережу, а коли польські шовіністи почали нападати на українських священиків та інтелігенцію створив і очолив Грубешівську повітову самооборону.

21-го березня 1943 р. Гальчевський приїхав відвідати свою родину. Наступної ночі школу, де жила дружина з сином Романом, оточили 30 бойовиків армії Крайової, озброєних автоматами. Яків мав лише пістолет. На пропозицію здатися відповів пострілами. Польські бойовики закидали школу гранатами. Яків, на льоту зловивши кілька гранат, викинув їх назад – і п'ятеро ворогів поплатилися життям. Під час перестрілки відважного отамана поранили. Озвірілі «жолнеже» витягли на подвір'я стікаючого кров'ю лицаря, на очах дитини і дружини почали ламати йому руки та ноги, а потім добили багнетами.

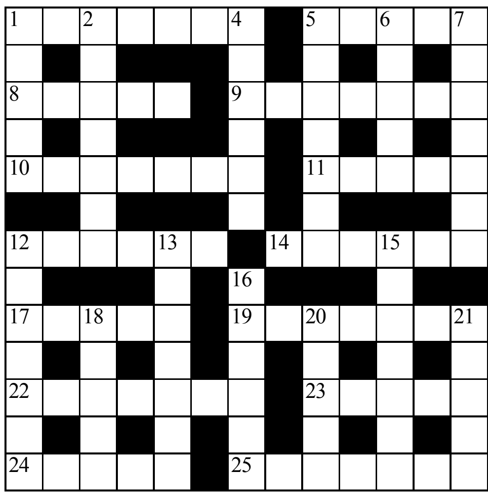
Так закінчив свій життєвий шлях один з найкращих синів України ...

Понівечене тіло Якова Гальчевського ховали у місті Груберові на Холмщині. Пізніше могила відважного сина України була сплюндрована, зрівняна із землею.

Громадськість Волині у 1994 р. широко відзначала 100-річчя від дня народження отамана Орла. З 1995 р. на Хмельниччині присуджується громадська премія „За подвижництво у державотворенні ім. Я. Гальчевського".

Календар українського націоналіста

8 червня 1668 р. - Петра Дорошенка обрано гетьманом України.
9 червня 1651 р. – бій під Берестечком.
9 червня 1944 р. - фашисти закатували поета Олега Ольжича.
10 червня 1900 р. - померла художниця К. Білокур (1900 — 1961 рр.).
11 червня 969 р. – померла княгиня Ольга.
11 червня 1944 р. – створено Українську Головну Визвольну Раду.
13 червня 1988 р. - у Львові створено Товариство української мови ім. Т.Шевченка.
14 червня 1891 р. - народився засновник і голова ОУН полковник Євген Коновалець.
14 червня 1931 р. - помер В'ячеслав Липинський, історик - ідеолог гетьманства.

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 1. На майдані чути гру ... (народний інструмент); 5. Система суспільних норм; 8. Рогата тварина; 9. Найвища гора світу; 10. Прихильник докорінних змін; 11. Будинок, де відбуваються вистави; 12. Ім'я письменника Хвильового; 14. Пестливе ім'я; 17. Укр. етнограф-фольклорист; 19. „Україно, ти моя…„ (В. Симоненко); 22. Покровитель мистецтва; 23. Родичка; 24. Псевдонім поета Михайла Драя; 25. Український письменник.

Вертикально: 1. „Одна … несходима" (Т. Шевченко); 2. Лад; Мо- ... зма-гань (в амфітеатрі); 7. Канадська провінція; 12. Наймення кн. Володимира II; 13. Село, в якому побував Т. Шевченко; 15. Російський генерал, забитий УПА; 16. Журба; 18. Сильна; 20. Водяна рослина; 21. Напад на ворога.

Відповіді до хрестівки з № 20

Горизонтально: 7. Смерть; 8. Ніоба; 9. Плющ; 10. Нітроген; 11. Штутґарт; 13. Драй; 14. Брак; 16. Тетраедр; 18. Анекдот; 21. Ціль; 22. Тісто; 23. Тетеря.
Вертикально: 1. Амулет; 2. Хрещатик; 3. Льон; 4. Інститут; 5. Воло; 6. Мазепа; 12. Астроном; 13. Двадцять; 15. Рената; 17. Долари; 19. Коса; 20. Хто.

Львівська ОО Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу передчасної смерті активіста Конгресу, голови Городоцької РО, члена Проводу ЛОО **Володимира Врублевського (1953-2004)**.

19.05.2004 р. відійшла у засвіти чесна і порядна людина, справжній патріот України. Володимир Врублевський був помічником народного депутата України, депутатом Городоцької районної ради.

До останнього часу Володимир працював на державній службі та брав активну участь у громадсько-політичному житті. Його палкі промови, сумлінне ставлення до обов'язків та доручень, принципова громадянська позиція, патріотичні вірші завжди залишаться в нашій пам'яті.

Провід Львівської ОО КУН висловлює щире співчуття родині та близьким покійного.

М.Вовк, М.Задорожний, І.Данилиха, Р.Дідусь, Я.Лемик, І.Берест, М.Магас, І.Губка, А.Спас, М.Пшевлоцький, члени Політичної Ради, голови районних організацій

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-76
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81